

«En canviar de professió, el meu pare em va dir: "L'únic que vull és que continuïs essent honest."»

ENTREVISTA. **Felip González Martínez** és el primer Secretari de l'Agrupació del PSC de Manresa des del 14 d'abril del 2012, és president i portaveu del grup municipal socialista com a regidor a l'Ajuntament de Manresa. Fou cap de gabinet en l'alcaldia de Jordi Valls a Manresa i també a Badalona.

Com a periodista es va iniciar a Ràdio Llaborda i Ona7 Ràdio, es va formar a "Regió7", on va arribar a cap de la secció de Manresa, va ser corresponsal de les comarques de la Catalunya Central de "La Vanguardia", cap de premsa del TDK Manresa, cap de premsa i de relacions amb els mitjans de comunicació a l'Hospital Universitari de la Vall d'Hebron, i ha treballat en el gabinet del PSC a Barcelona.

? **Què recordes dels teus inicis a Ràdio Llaborda?**

? Després d'una primera experiència l'estiu de 1982 com a ràdio pirata, es constitueix l'Ateneu Cultural Llaborda, amb gent com Josep Ramon Mora, Ignasi Ribas, Albert Martí, Ignasi Cuadros, Toni Casserres, Xavier Olivé, Pere Montoro, Pere Aliet i Josep M. Oliva, entre altres. Xavier Prunés i jo vam entrar al mateix temps i conformem uns serveis informatius amb Olivé i Casserres. Fèiem el programa "Dissabte informatiu". Al cap de poc, s'hi incorpora Remei Cano. L'emissora connectava amb Ràdio4, de RNE, i feia programes propis a les nits i un noticiari diari a mesura que la ràdio va creixent, també fem entrevistes als llocs on anem, fins que l'Ajuntament Cornet negocia amb l'Ateneu i crea l'emissora municipal Ona7 Ràdio. Ens establim a la Muralla del Carme, a sobre de la residència d'avis Ramona Miró. Sis de nosaltres entrem amb nòmina de l'Ajuntament de Manresa, amb un sou de 25.000 pessetes: crec recordar que érem Cano, Ribas, Olivé, Montoro, Prunés i jo. Érem gent jove que vam aconseguir captar una certa audiència i el tancament va ser bastant traumàtic.

Foto: Francesc Rubí

? **Com recordes les circumstàncies del tancament d'Ona7?**

? Quan l'emissora municipalitzada va començar a tenir problemes jo estava fent el servei militar i quan vaig tornar Jordi Marsal, Carles Esquerré i Carles Canongia havien tancat la ràdio. Era l'any 1985 i havien d'administrar un pressupost de crisi, de manera que van retallar l'emissora municipal, que en aquella època li costava a l'Ajuntament 10 milions de pessetes. Xavier Domènech va transcriure al diari un editorial que van llegir a la ràdio titulat "Senyors socialistes", que era una diatriba que vaig escriure des de la mili contra els socialistes que tancaven Ona7, el 20 de novembre del 1985. M'hauria menjat aquells socialistes! He de dir que, 25 anys després, entenc més la decisió. També és veritat que tenir una emissora municipal enfrontava l'Ajuntament amb les altres emissores comercials i la resta de mitjans pel repartiment del pastís publicitari, així que tancar-la, era també treure's un problema de sobre.

? **Com valores la teva relació amb "El Pou de la gallina"?**

? No me n'he considerat mai un fundador, però sí que quan va sortir la possibilitat de crear-lo, tot i que ja treballava a "Regió7", vaig participar en alguna reunió a casa del Joan Morros, un dels líders de Tabola, on la majoria dels seus membres van passar a formar part de la nova revista a partir del Sant Jordi de 1987. Col·laboro en una columna d'opinió, tot agafant una frase de l'actualitat del dia, per treure-li una mica de punta. La secció es titulava "Qui té boca s'equivoca" i el "Pou el moca". Va ser una col·laboració puntual i de bona relació amb les persones que el feien.

Regió7

? Quan vas entrar a "Regió7"?

? Començo a fer de periodista a la ràdio, però on me'n faig realment és al diari, a la falda de Xavier Domènech, sota el mestratge de Gonçal Mazcuñán. Quan em faltaven uns mesos perquè em llicenciés del servei militar a Burgos, durant un permís, vaig anar al local del diari a la plaça de Valldaura, després del tancament d'Ona7, que m'havia deixat sense feina. Mazcuñán em va assenyalar la seva taula, em va mostrar la del Xavi ?que estava al costat de la seva? i em va dir « aquesta d'aquí és la teva per quan tornis ». Així va ser com vaig entrar al diari el maig del 1986, com a periodista a la secció de Manresa, aprenent de Domènech. Al cap d'un temps em responsabilitzo de la secció i després assumiré tasques de responsable de tancament d'edició.

? Concretament, quina era la teva feina?

? En l'inici, la tasca que habitualment m'encomanava el Xavi Domènech era la de reportatges. Ell es cuidava de l'actualitat del dia a dia, de les rodes de premsa, mentre que a mi em demanava que trepitges carrer. Veure els veïns, buscar espies... És a dir, tota aquella informació que no fos la institucional. La meua no era una informació del dia i, per tant, es podia publicar al cap de tres dies. D'aquí ve la meua relació amb la "penya de la lleganya", que treballàvem en torn de nit-matinada; a part que m'agradava la nit i l'ambient dels companys que en formàvem part. Havíem rigut molt.

? Quina és la teua valoració del diari?

? És la història d'èxit més rotunda de Manresa i de la Catalunya Central. Neix com a alternativa a la "Gazeta de Manresa" i de catalitzador del territori. Producte i capçalera d'èxit sobretot si el comparem amb d'altres de la seva mateixa època a Catalunya. Manresa, amb la seva població i zona d'influència, ha sabut mantenir una capçalera diària de qualitat, a la que Prensas Ibèrica li ha sabut donar continuïtat. Això, és sens dubte, una història d'èxit de la qual em sento copartípic. N'hi ha poques més.

? Quina va ser la teua relació amb l'Albert Macià?

? Vam començar amb una relació de companys periodistes que després es va convertir en una amistat íntima. Ha estat el meu millor amic. Probablement, una de les millors persones que he conegut i un dels millors periodistes que ha tingut aquesta ciutat. Es tracta de la persona capaç de detectar que tens un problema abans que li puguis explicar el problema, i que abans que li demanés res, ja s'havia posat a ajudar-me. Era una persona excepcional i molt amiga dels seus amics, entre els quals em compto, conjuntament amb la Remei. Per això, hem estat units més enllà de la nostra relació professional periodística.

? Com vas viure els seus darrers dies?

? Una diabetis molt agressiva va anar disminuint la seva autonomia i la seva presència social. Darrerament vivia a Santpedor, en un pis habilitat perquè pogués circular amb cadira de rodes. Va ingressar a l'hospital per una petita amputació als dits que es va complicar amb una infecció pulmonar, que el va tenir 10 dies a la UCI i finalment una fallada multiorgànica. Se'n va anar definitivament en presència del seu germà i del seu amic Josep M. Aloy, tot i que no en tenia consciència. Estic content perquè no se'n va anar sol.

La Vanguardia

? Quan, com i per què decideixes anar a "La Vanguardia"?

? El 1992 agafo la corresponsalia del periòdic quan Carles Sabater se'n va primer de vacances i després m'ho deixa. M'encarrego de les comarques del Bages, Berguedà, Solsonès, Anoia i, en ocasions puntuals, també Osona. Em garantien un fix econòmic com el que cobrava a "Regió7", i com que no m'exigien exclusivitat, em permetia fer d'altres feines, com per exemple,

acompanyar l'amic Xavier Prunés en els desplaçaments del TDK Manresa, tot fent tasques periodístiques, estidors, fotos i alguna crònica? per a "Regió7".

? **Quin tipus de notícies cobreixes?**

? De tot. Des del fet divers, com l'assassinat de la caixa del McDonalds, les visites dels diferents polítics al territori, mocions de censura a Igualada, els ressons de societat o els incendis forestals. I, sobretot, el dia a dia, que era aixecar-se a les set del matí, escoltar Ràdio Manresa per saber si havia passat alguna cosa, fer les trucades oficials... En el fons, eres el periodista territorial, que no feies d'especialista temàtic, ho abastaves tot. Tenia l'avantatge que també em publicaven cròniques de bàsquet per a Juan Antonio Casanovas. En el fons, va ser una gran escola, ja que incloïa tot tipus de notícies.

Foto: Francesc Rubí

Jordi Valls

? **Per què vas ser cap del gabinet de premsa de l'alcalde Valls?**

? Em van trucar el regidor Joaquim Collado i Jordi Valls per veure si els podia donar un cop de mà, inicialment amb temes de comunicació a la ciutat, en uns moments en què Valls ja tenia el seu equip, amb Josep Tomàs com a cap de Premsa, la Fina Llopart com a secretària i Ramon Canal de cap de programes. De cara al segon mandat de Valls, em proposen ser cap de gabinet, cosa que implicava abandonar la meua activitat periodística per sempre més. Vaig dir-los que acceptava al quiosc del Quimet.

? **Qui o què et va fer decidir a donar aquest pas?**

? Una conversa amb el meu pare. Li vaig explicar l'oferta de Jordi Valls, que significava que havia de deixar la professió periodística --tampoc no li agradava gaire que ho fos, ell preferia una feina més estable com la de mestre d'escola. El meu pare em va dir: «L'únic que vull és que continuïs sent honest». M'estava dient que ell considerava, que fins aquell moment jo havia estat una persona honesta. Allò m'ha guiat sempre en tot el que he fet a la vida. Per cert, em consideres una persona honesta?

? **Sí. Havies d'estar fins al 2006 com a cap de gabinet de l'alcaldia de Jordi Valls, què va passar?**

? Que el president Pasqual Maragall, l'any 2002, se l'emporta com a conseller de Treball. A partir del gener del 2003, deixo el gabinet d'alcaldia, agafo l'atur i passo a treballar gratis al partit, en la campanya que el 2003 portaria Josep Campubí a l'alcaldia. Quan acabo, em surt la possibilitat de fer de cap de Premsa a l'hospital de la Vall d'Hebron i me n'hi vaig.

? **Com es deixen dos alcaldes de cop?**

? No era el mateix Josep Campubí que Jordi Valls. A més a més, quan les circumstàncies comporten un canvi de líder, i després d'estar uns mesos amb ell, acordo amb Campubí que pel proper mandat pugui fer el seu propi equip. Jo formava part de l'equip de Valls. Per què no se'm va emportar? La pregunta l'hauria de respondre ell. Va marxar sol, sense cap dels seus col·laboradors directes. Tot va anar molt de pressa. Quan Valls es troba a la conselleria de Treball, hi ha uns equips constituïts que eren de la confiança del Govern. Jordi Valls va assumir l'equip de la conselleria i va considerar que nosaltres érem més útils a l'alcaldia per garantir el bon funcionament de l'equip de govern municipal. Jordi Valls és un gran gestor. A la cap de Premsa de la conselleria de Treball, l'amiga Mei Uz, li vaig dir: «Prepara-li un llapis de memòria amb tot el que ha de saber en poc temps. Doneu-li un cap de setmana i el dilluns, quan arribi al despatx, ja ho sabrà tot». Així va anar. És un líder innat. Una esponja i un gran professional.

Vall d'Hebron

? **Quina era la teva feina com a cap de premsa de l'hospital de la Vall d'Hebron?**

? Vall d'Hebron és un macrohospital de referència i un centre amb més de 7.000 treballadors que forma un conglomerat de tres hospitals més un institut de recerca, per on passen diàriament 30.000 persones. Sóc un periodista que treballo per a ells, des de donar a conèixer les tècniques mèdiques pioneres, fins als ingressats damnificats d'una explosió en un edifici, amb ferits i cremats, que manava administrar la relació amb els mitjans de comunicació.

? **Aleshores, com passes a ser cap de gabinet de Badalona?**

? L'any 2008, l'alcaldesa de Badalona, Maite Arqué, se'n va de senadora i a mig mandat entra com a alcalde Jordi Serra Isern. El seu secretari municipal, Alfons Lacasa, que ho havia estat també de Manresa, em va proposar per al càrrec i tots dos me'l van oferir. Hi vaig estar fins al 2011. No vam saber contrarestar el discurs xenòfob de Garcia Albiol i vam perdre les següents eleccions. El PP guanya les municipals a Badalona i governa en minoria perquè la resta de forces polítiques no van tenir els pebrots de governar junts i vam anar-nos-en tots al carrer.

? **Quina és la teva tasca com a cap de gabinet de l'alcaldia de Badalona?**

? Es tracta d'un lloc de treball de confiança i d'assessorament especial, amb feines de planificació i organització de l'activitat política i institucional. Un màster en política perquè l'adversari era l'anomenat "experiment Badalona", en paraules d'Enric Juliana. Per sort, l'experiment de fer ús de l'odi xenòfob només va arrelar, de moment, a Badalona.

? **Per què decideixes desplaçar-te amb una bicicleta elèctrica per Manresa?**

? Sóc regidor des del mes de maig de l'any passat d'un partit que ho ha estat tot a Manresa i que ara està en l'oposició amb només tres regidors. En una cursa de fons, que preveig llarga, per recuperar el que el PSC ha estat a la ciutat, hem de tornar a connectar amb la gent. Sóc conscient que haig de ser un polític trepitjador de carrer, i per fer-ho amb prou agilitat per anar a molts llocs en poc temps, el millor és circular amb bicicleta. Parlo amb Josep Tomàs, que em deixa provar dues bicicletes elèctriques. Constato que puc anar als llocs sense arribar suat i en un any he fet 1.300 quilòmetres. Guanyo temps i arribo als llocs en cinc minuts, sense suar a les pujades, tot i que les haig de pedalejar. Només hi ha la pega de la pluja.

? **Quina ha de ser la teva feina com a dirigent del PSC-PSOE local?**

? Treballar per estar més a prop de la gent, de les entitats i dels moviments socials. A les municipals del 2011 passem de 8 a 4 regidors. Camprubí dimiteix. Cal renovació, tot canviant l'executiva local, de manera que el 14 d'abril del 2012 plega Irujo i entro com a primer secretari amb una executiva molt transversal. Em presento a les municipals del 2015 i, la veritat, trec els pitjors resultats del PSC a Manresa, amb només 3 regidors. Això sí, en un context de gran remolí independentista. Per mi és un primer pas de cara al futur del PSC a Manresa que, com dic, només es referà estant a prop de la gent, encara que sigui des de postulats no independentistes, no pas antiindependentistes.

PAHC

? **Per això t'has fet membre de la PAHC?**

? Personalment, no com a partit. Mai no m'he mostrat com a polític a la PAHC. Els afectats i no afectats per les hipoteques que hi col·laborem som, sobretot, gent que ajuda gent. Assisteixo a tantes assemblees setmanals com puc els diumenges a la cinc de la tarda, amb un centenar de persones més. En sóc un participant més, perquè m'ajuda a no allunyar-me de la dura realitat social de Manresa. M'he tancat en bancs les hores que han fet falta perquè una família no sigui desnonada. El meu enemic és el banc, que agredeix famílies desvalgudes, més que no pas les institucions.

? **Manresa ha evolucionat adequadament?**

? No és una ciutat grisa ni està tan malament. Som fills de la nostra història de ciutat, que és una de les més cremades als darrers 300 anys. Va ser molt potent i va patir diverses crisis.

Amb la democràcia, els nous polítics encapçalats per Joan Cornet posen la ciutat bastant al dia a força velocitat, amb menys recursos dels que han tingut altres ciutats amb les quals ens agrada comparar-nos. Amb defectes i virtuts, Manresa ha estat capaç de parir coses com Regió7, la FUB, El Galliner i el Kursaal; o fins i tot el TDK campió de Lliga i Copa, que presidia Valentí Junyent. Ideològicament, i des del respecte a Juli Sanclimens, els seus dos mandats van frenar el progrés de la ciutat. L'equip de Valls, Mora i Fontdevila retorna un creixement.

? **Consideres que el pàrquing de la Reforma i la Fàbrica Nova són signes de progrés?**

? Ningú no ho fa tot bé. Del projecte Reforma dibuixat pels tècnics, ningú no se'n va queixar. La nostra filosofia era que els pàrquings s'havien de fer a les portes del centre, no en l'interior del centre. Durant l'execució que es fa per concessió comença la crisi. Al final del procés es va demostrar que la gestió i els tractes d'aquell projecte no van anar bé, perquè les obres van durar més del compte i va tenir massa sobrecost, i al PSC, com he dit, ja ens havíem allunyat massa de la gent. Però ja hem pagat penitència. Hi ha molts errors de ciutat que es veuen millor després, en perspectiva: Cots i Claret compra la Fàbrica Nova per 500 milions de pessetes en una subhasta d'Hisenda. L'Ajuntament Valls no els teníem per comprar-la? Ni tan sols no se li va passar pel cap a ningú. Tot i essent un bon govern per a la ciutat, vist amb els pas dels anys, queda clar que va ser un error.

El perfil

Foto: Francesc Rubí

Felip González Martín neix a Manresa el 22 de desembre de 1963. Els seus pares provenen d'Algarinejo (Granada). José, va ser pintor de carrosseria d'autobús a cal Obradors, i Aurora, treballadora tèxtil que també va estar a cal Quirze Font. Té una germana, Teodora, que és dependent. Va anar al parvulari que l'Acadèmia Suïssa tenia a la carretera de Santpedor, que dirigia Antonio Negro. Després i fins a quart de bàsica va estar al col·legi Rial, i en acabat va estudiar EGB i batxillerat a La Salle i el COU a l'institut Pius Font i Quer. Tot seguit estudia Periodisme a la UAB, però no es llicencia. Sempre ha estat un periodista pràctic més que no pas acadèmic. El 1983 entra a Ràdio Llamborda. Després l'emissora és municipalitzada i es converteix en Ona7 Radio, on treballa als serveis informatius fins que va marxar al servei militar a Burgos. Del 1983 fins al 1988 fa de corresponsal de RNE i del "Diari de Barcelona". Es llicencia de la mili l'abril del 1986 i poc després s'incorpora a "Regió7" com a periodista de la secció de Manresa, on aprèn de Xavier Domènech. El 2 d'agost de 1987 es casa amb la també periodista Remei Cano Pulido ?ara professora d'institut?, amb qui tenen dos fills. Al cap d'un temps, passa a ser redactor en cap del diari fins al 1992 i cap de la secció de Manresa (1987-1990). Durant un any i mig és redactor de tancament, conjuntament amb Jordi Comellas, i també confeccionen l'edició de la revista del cap de setmana. La temporada 1989-1990 fa de corresponsal de TVE a Catalunya, així com de columnista d'opinió i crític de TV en columna compartida amb Albert Macià a "Regió7". El 1993 va ser director de Ràdio Ciutat de Manresa, durant sis mesos. Ha estat també periodista per a Esports de l'Agència EFE. Del 1992 i fins al 1999 agafa la corresponsalia de Carles Sabater a "La Vanguardia", pel que fa a les comarques del Bages, Berguedà, Solsonès i Anoia, on treballa com a autònom amb un fix econòmic, tot fent una tasca de redacció i fotografia per a totes les seccions del diari. Sovint acompanya Xavier Prunés, cap d'esports de "Regió7", en el seguiment informatiu del TDK Manresa, per fer-ne les cròniques: «Vam fer més de 400.000 quilòmetres». Durant dos anys, també va ser cap de premsa del TDK Manresa, especialment la temporada 1992-93, amb Àngel Palmi de gerent. Es trasllada al local que l'Albert Macià tenia al carrer de Viladordis com a seu d'IGC (Imatge Gràfica i Comunicació), que compartia amb Martí Morros, on González també hi col·labora i on s'habilita un despatx per treballar per a "La Vanguardia".

Del 1999 fins al 2006 és oficialment cap de gabinet de l'alcaldia de Jordi Valls, però el 2002

Pasqual Maragall fitxa Valls com a conseller de Treball de la Generalitat i el gener del 2003 González deixa el gabinet i passa a treballar al PSC-PSOE en la campanya municipal de Josep Camprubí. El curs 2000-01 fa el postgrau Comunicació i Estratègia política, a la UAB i ICPS (Barcelona), que li servirà per impartir classes de Comunicació local per a altres cursos de postgrau. Del 2007 al 2008 és cap de premsa i de relacions amb els mitjans de comunicació a l'hospital de la Vall d'Hebron. Del 2009 al 2011 és cap de gabinet de l'alcaldia de Badalona fins que el 2011 hi entra Garcia Albiol d'alcaldia. Des del maig fins al desembre del 2011, és un dels dos assessors del grup municipal del PSC a l'Ajuntament de Badalona. El 2012 guanya un concurs a l'Hospital Universitari de la Vall d'Hebron on s'estarà com a redactor adscrit a la unitat de comunicació fins que, amb les retallades, l'estructura de comunicació es redueix i ha de plegar. Després d'uns mesos a l'atur, fa de periodista a la seu del partit, al carrer Nicaragua de Barcelona, de cara a la campanya electoral europea de Javi López i entra en nòmina al gabinet de comunicació fins a completar un any sencer, de campanya en campanya. El març de 2015 és nomenat candidat socialista a les eleccions municipals manresanes del mes de maig. Actualment és regidor a l'oposició. És president i portaveu del grup municipal del PSC i, des del 14 d'abril del 2012, secretari de l'Agrupació de Manresa del PSC. Té diverses publicacions sobre el bàsquet manresà; és soci i exvicepresident de la junta de l'Associació Catalana d'Informadors de l'Administració Local; soci de l'Associació d'Amics del Bisbe Pere Casaldàliga i confrare de la Mare de Déu de la Soledat, del col·legi La Salle de Manresa.